

Syn má autismus, ale naučil mě dívat se na svět z jiného pohledu

U zápisu nám potvrdili kromě autismu také ADHD a středně těžkou mentální retardaci, říká Pavla Dvořáková, maminka desetiletého Lukáška.

■ Veronika Dawidowicz

Vezměte to od začátku, kdy jste zjistila, že váš syn má poruchu autistického spektra (PAS)? A kolik je synovi let nyní?

Že se synem není něco v pořádku, jsem se dozvěděla po druhém roce jeho života. Přesněji se situace začala řešit po narození druhého synka, kdy u nás byla dětská paní doktorka na prohlídce čerstvě narozeného brášky Matěje.

Autistickému, nemluvícímu synovi Lukáškovi je nyní již 10 let.

Co vám v tu chvíli proběhlo hlavou?

Po vyřčení slov paní doktorky, že by se mohlo jednat o autismus, jsem usedla k internetu a hledala si všechny potřebné informace. Zdělala jsem se, jelikož jsem o autismu jako takovém nic nevěděla. Samozřejmě jsem na internetu narazila na ty nejtěžší případy a zhroutil se mi svět. Navíc hormony po porodu pracovaly na plné obrátky. Bylo to pro mne nejtěžší období v životě a měla jsem strach z budoucnosti.

Chodí váš syn do školy, nebo je s vámi doma?

Můj syn byl u zápisu ve Speciálním pedagogickém centru (SPC) Jihlava, kde proběhlo psychologické vyšetření a kde se naše obavy potvrdily. Byl nám diagnostikovaný dětský autismus a ADHD, později potom i středně těžká mentální retardace.

Nyní syn již třetím rokem navštěvuje Základní školu praktickou na Březinkách v Jihlavě, kde je ve třídě málo dětí, a úžasná paní učitelka spolu s asistentkami se tak může dětem více věnovat.

Jak zvládáte distanční výuku se dvěma dětmi školou povinnými?

Učení doma je velmi náročné, mladší syn, který chodí do první třídy, má poruchu pozornosti ADHD a ve škole má paní asistentku. Online výuka probíhá tím stylem, že mám co dělat, abych ho udržela alespoň tu hodinu u počítače, kde u něj sedím.

Potom v průběhu dne vypracováváme úkoly. Musím mu dávat pauzy, vše by najednou nezvládl.

Trošku teď odbočím od autismu. Jak lidé vnímají děti s ADHD?

Děti s ADHD často působí jako nevychované a neukázněné. Občas jsem například v obchodech slyšela řeči o nevychovaných dětech, ale chtěla bych všechny požádat, aby nesoudili chování dětí takovýmto způsobem, ale zamysleli se nad tím, zda nemají děti například nějaký hendikep.

Pro nás rodiče už je to i takto dosti

Co je autismus?

Autismus u dětí se projevuje před jejich třetím rokem věku. Jedná se o vrozenou mentální poruchu dítěte (mozkové funkce). Příznaky autismu se u každého jedince liší v závislosti na typu postižení. Mezi obecné příznaky autismu patří stále se opakující vzorce chování, sociální odloučení a špatné verbální dovednosti.

2. duben je ve světě vyhlášen jako Světový den porozumění autismu. Jednotícím prvkem pro tento den je modrá barva, jakožto barva symbolizující porozumění a schopnost navzájem se poznávat a komunikovat. Do této barvy se zahalují nejen jednotlivci, ale také se modře nasvěčují budovy po celém světě, které se do akce zapojují.

těžké a poznámky od lidí, kteří o nás nic nevědí, nám zrovna nepomáhají. I když musím přiznat, že člověk postupem času trochu otupí a už si to nebere tak osobně.

Co si myslíte, že staršímu synovi nejvíce schází v této „lockdownové“ době?

Je to velmi těžké, chybí mu kontakt s okolním světem i spolužáky. Lukášek rád chodí na vycházky, miluje vodu, bazény, zvířátka, a nyní nemůžeme v podstatě nic, kromě vycházek.

Musí i děti s PAS nosit respirátory / roušky?

Děti s poruchou autistického spektra mají výjimku z nošení roušek a respirátorů, ale pokud jdeme například k lékaři, chvíli to Lukášek zvládne.

Myslíte si, že veřejnost má o dětech a celkově lidech s autismem dostatečné informace, nebo je na ně pohlíženo jako na „jiné“?

V současné době je o lidech s PAS již mnoho informací na internetu i v médiích, přesto si myslím, že hodně lidí, stejně jako já dříve, stále nemá o autismu mnoho povědomí.

Je něco, co by se mohlo zlepšit, aby veřejnost věděla, jak se k lidem s PAS chovat??

Být milí, najít si cestu pomalými krůčky k dětem s autismem, neodsuzovat je, nekřičet a milovat je takové, jaké jsou.

Co byste poradila rodičům dětí s autismem?

Já sama vím, že i ten nejmenší pokrok je pro nás jako zázrak.

Milujte své děti, věřte jim a buďte trpěliví. Věřím, že jednou nám to naše děti všechno vrátí. Naučily nás dívat se na svět z jiného pohledu. Jsou to čisté bytosti, nepodrazí nás. Jsou sice jiní, ale jsou naši a milují nás stejně tak, jako my je. Pevné nervy, mnoho pokroků, i ty malé krůčky mohou do budoucna udělat velké věci. Mnoho sil do dalších let.

